

της τὸν "Ο-

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομητών, Κεφ. B

ΖΩΗ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ . . .

Άλλο τοῦ βαρκάρη μου τὸ μέτωπο ἔσταις ποτάμιο διότι «ιδρῶς» ἡτανε μισή ώρα σωστὴ ποὺ τραβούσε κουπὶ καὶ ἔπρεπε γὰ περάσουμε ἀπὸ τὸ ἔνα νησὶ στ' ἄλλο. Σὰ νὰ τοῦ ἐμελλε ὅμως τίποτε, καὶ δὲ κυτταῖς πρὸς τὸ βροφῆ μὲ κατὶ ἀνήσυχα βλέμματα.

Αμέριμνα ἥμουν ἔπιλομένος στὰ κόκκινα στρωσίδια τῆς βάρκας. Οἱ ἥλιοι λίγην ώρα εἰχε ποῦ βασιλεψε καὶ πέρα στὸν δρίζοντα καὶ χρυσᾶ συννεφάκια ἔδειχναν τὸ δρόμο του. Μὲ τὸ χέρι μου χάιδενα τὴν ἡσυχή τὴν θάλασσα ποὺ σάν ἡμεριμένο παιχνιδιάρικο λιοντάρι καὶ καΐδενοντα στὴ στροιά. Τὰ φῶτα τῆς ἀκρογιαλίας ἀντιφέγγανε μέσα στὰ νερά καὶ σχηματίζανε καὶ παλάκια ἀνάποδα, φανταστικά, νεράδενια, ἀπὸ χρυσάφι καὶ πολύτιμα πετράδια.

— Νὰ ξωή, μαρέ Νικολῆ, γυροῦ καὶ λέγω στὸ βαρκάρη μου, ἔνον ἡλιοκαμένο νησιώτη. Εἰσθ' εὐτυχισμένοι ἔστις οἱ θαλασσοί, αὐτήν τὴν ώρα δὲν ἀλλάζει τὴ βάρκα σου μὲ δέκα βασίλεια.

Μὲ τὰ λόγια μου ἔνα παράξενο χαρόγελο ξυγραφίστηκε στὸ μουσκεμένο πρόσωπό του.

Πέντε λεπτά μόλις πέρασαν δὲν πέρασαν, καὶ νάσου ἔνας ἀδέρας, ἔνα κακόι καὶ μὲ τὴν πρώτη ὅμηρο, σάν πιὸ πρόχειρο ποὺ βρέθηκε τὸ καπέλο μου, τὸ πέταξε δέκα μέτρα μακριά μας. Τὸ δύσσοφο λιοντάρι ἵσφινάστηκε καὶ σάν λυσσασμένο ἔτρεχε νὰ ἔσπασῃ στοὺς βράχους τῆς στροιᾶς. Κάνοντας σ' αὐτὰ για νὰ πάρουμε τὸ καπέλο, μᾶς βρίσκουν πλάγια τὰ κύματα καὶ ὡς ποὺ νὰ καλοσύνηνον θύμημα, καπάκι ἡ βάρκα καὶ ἔμεις στὴ θάλασσα. Τὸ κολύμπι μας εἰς εἶνεν. Εὐτυχῶς ἡ στροιά μόλις πενήντα μέτρα μακριά μας. Τρέξανε βάρκες καὶ γάλυτωσαν. Μόλις βγήκανε βέβη τουρτούδιζοντας ἀπὸ τὸ βραδινάτικο ντούντος, νοιώθησαν ημεριδιάρικα στὸν Νικολῆ νὰ μὲ κτυπῆ καΐδεντικά στὸν ώμο καὶ σκύρωντας στ' αὐτὸν μοῦ λέγει : «Βλέπεις τὴν εὐτυχισμένη ξωή μας;...»

Χαιρετισμὸς τῆς Ηλιογέννητης

ΑΙ ΤΡΑΓΩΔΙΑΙ ΤΗΣ ΟΙΚΙΑΣ

Η μητέρα κάθεται εἰς τὸν καναπέ, κρατοῦσα τὸ μικρότερον τῶν τέκνων της, τὸ διόπιον κλαίει. Τὸ μεγαλύτερον ἀπὸ αὐτὸν εἶνε χρόμο καὶ κτυπά τὰ πόδια του φωνάζοντας διότι τὸ ἐπειράσεν διαγάλητερος ἀδελφός. Εκείνος πάλιν γράφει τὸ μάθημά του, δὲλλα πηγαίνει ἡ ἀδελφή του καὶ τοῦ σχίζει ἔνα βιβλίο του καὶ τὸν κάμινο καὶ κλαίει. «Ἐν ἀλλο πεινάει καὶ κλαίει. Εἴναι πεινάει καὶ κλαίει μὲ κλάματα «πεινῶ!»

Τότε ἡ μητέρα σηκώνεται καὶ τὰ δέρνει διὰ κατὰ σειράν, ἀπελπισμένη ἀπὸ τὰς φωνάς των, δὲν ξένει τὶ νὰ κάμη. «Οσφα τὰ δέρνει, τόσῳ γειρότερα. Η μεγαλητέρα ἀδελφή ἔξ δῶν καθεταῖ μέσα καὶ ἀναγυνώσκει τὴν Διάπλασιν. Ἀκούουσα τὰς φωνάς, τρέχει, καὶ τὰ βλέπει, καὶ

ἔσκαρδεται στὰ γέλια. «Ερχεται τὴν ώραν ἑκείνην ὁ μπαμπᾶς, τοὺς βλέπει καὶ ἀναφωνεῖ: «Νά, αὐτὸν εἶνε αἱ τραγωδίαι νὰ διακρίνῃ τὶς τὰς κηλίδας ἀπὸ τὰς ἀποτρόφους καὶ τάναταλιν.

«Ελαφος τῆς Αιγαίου

Η ΥΠΕΡΦΑΝΕΙΑ

Στὰ κορφοβόντα τὰ τραχιά ἀνθίζει τὸ θυμάρι·
ἔχει μὲν θεία μυρωδιά
καὶ μὲν περίσσα χόρι
καὶ μὲν θυμίζει τὸ μικρὸν
τὸν ἄνθρωπο τὸν ταπεινό.

Μέσα σὲ ικηπούντο
ρόδο λαμπρόχρωμο ἀνθίζει
τριγύρω τὸν καμαρωτὸν
σκορπῷ ουρφάκης, μοσκούριζει.
Καὶ μὲν ἔρχεται στὸ νοῦ σιγῇ
ἡ περιφράνεια ἡ κοκκιά.

Τὴν ἄλλη μέρα στὸ βουνό
ἀνθίζει ἀκόμη τὸ θυμάρι·
μὲν τὸ τρανὸν καὶ ζηλευτὸν
τὸν φρασού κήπου τὸ καμαρό
παὶ ὅποι κλωνὶ τοὺς μαραρένο
στέκει χλωμὸν σὰν πεθαμένο.

«Ετοι δε περίφανος περνᾷ
καὶ δὲ παπεινὸς πάντα νικᾷ.
Οἱ ένας μεγαλεῖα γυρεύει
καὶ δὲλλος σταθερά προοδεύει.

Φλογέρα τοῦ Βασιλῆ

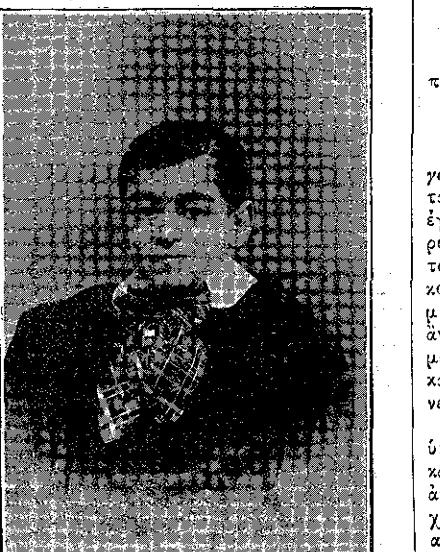
Η ΦΙΛΑΡΓΥΡΙΑ ΤΟΥ ΡΟΣΣΙΝΗ
Μίαν ἡμέραν «Ἐπιτροπὴ ἥλθε ν' ἀγαγγεῖλη ἐπισήμως εἰς τὸν Ρόσσινην διὰ παρηγγειλαν μαραμαρίνην προτομῆν τον καὶ διὰ τὴν ἑστόλιξαν διὰ αὐτῆς μίαν τὸν πλατειῶν τῆς γεννετέρας του.

Κατ' ἄρχας διούσιος ἀδιάφορος. Αλλὰ μετασκεψίεις, ἥρωτης : «Καὶ θὰ σᾶς στοιχίον ἀκριβά νάναπαραστήσετε τὰ καρακηνοτικά μου;

«Περὶ τὰς 12,000 φράγκων.

Τόσον πολὺ 12,000 φράγκα! ἐπανέλαβεν διούσιος. Δοιάδων διόστε μιν τὰ κηλίματα, καὶ σᾶς ὑπόσχομαι εἰς ἀνταπόδοσιν, κατὰ τὰς ἐπισήμους ἡμέρας νὰ πηγαίνω νὰ τοποθετοῦμαι ἐγώ ἐπὶ τὸν βάθρου. Τοιουτούρως θὰ ἔχετε τὸ πρωτότυπον ἀντὶ τοῦ μάθημά του, δὲλλα πηγαίνει ἡ ἀδελφή του καὶ τοῦ σχίζει ἔνα βιβλίο του καὶ τὸν κάμινο καὶ κλαίει. «Ἐν ἀλλο πεινάει καὶ κλαίει. Εἴναι πεινάει καὶ κλαίει μὲ κλάματα «πεινῶ!»

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΓΑΛΛΟΜΑΘΕΙΣ
Εἰς τὴν διατήκην ἔνδος Γάλλου ὑπῆρχεν ἡ ἔξης φράσης : «Et pour témoigner à mes neveux Charles et Durand toute mon affection, je lègue à chacun d'eux cent mille francs.»

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΙΩΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Αθήναι, 28, δόδος Εδριπίδον
ηρ 10 Μαΐου 1911

Ο ΦΙΛΟΣ μας Ἐξόσιος Βασιλῆ, μὲ παρακαλεῖ νὰ δημοσιεύσω τὴν ἔξης Εκκλησιῶν : «Ἀγαπητοὶ συνδεδεῖσθε,

«Ἴπρο ἐνδος ἀκριδίων ἔτους, ὁ φίλος μας Ἐγγείος Αντοκράτορος ἔκαμε μιαν εὐγενὴ πρότασιν διὰ τοὺς ἀπόρους τοὺς ἀναμένοντας νὰ ἐγγραφωσι συνδρομηταῖ. Τῷ διητὶ διὸ εἰσφορῶν μας κατερθωθῆ ὅπως ἐτῶν 66 τοιούτων νὰ ἐγγραφωσιν οἱ 18, ὧστε μέγουσι ἀκομὴ 48, οἵτινες ἐναγκωνίως πειριένουν. Νομίζεις ἡτοι είμεθα περὶ τοὺς 2600 συνδρομηταῖ· ἂν ἐκαστος ἔξημών δωσῃ ἀπὸ μιαν δεκάρα, μαζεύονται 250 δραχμαὶ ἡ καὶ περισσότεραι καὶ δὲλλον δύνανται νὰ ἐγγραφῆσι πλεονεκτοῦντας τὸν 260 ἀπόρων.

«Ἄστελλη λοιπόν καθένας τὴν δεξάραν τοῦ ὑπὲρ τοιούτου ιεροῦ σκοποῦ. Στέλλων αὐτὴν κάμιει τρίτα καλέ : 1) Μίαν ἀγαθοεργασίαν ὑπὲρ ἀπόρων. 2) Προσενεῖ εἰς αὐτοὺς μεγάλη εὐχαρίστησιν καὶ χαράν, διότι θὰ δύνανται καὶ αὐτοὶ ὑπὲρασπους τὴν Διάπλασιν καὶ 3) κάμιει καὶ εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν ἀγαπητὴν μας Διάπλασιν καλόν διότι αὐτάνους οἱ συνδρομηταῖ της.

«Ἐμπρός λοιπόν ἔντος δύο ἡ τριῶν τὸ πολὺ μηρῶν πρέπει νὰ ἐγγραφῶσι καὶ οἱ 48 ὑπὲρασπέροις ἀπόροι, ἀλλας θὰ φανδεύειν, διότι τίποτε δὲν εἰμποροῦμεν νὰ κάνωμεν.

Μετ' ἀδελφικῆς ἀγάπης
Ἐξόσιος Βασιλῆς

«Ἄστελλα, οἱ οἱ φίλοι μας δὲν θὰ φέύσουν εἰς τὴν ἑκκλησίαν καὶ διὰ τὸ σπένσουν γὰρ μοῦ στείλουν δὲ, τι εἰμπορεῖ ἔκαστος.

Σοῦ ἐπέρασεν ὁ πονούλερος, Βασιλεὺς τῶν Βαλκανῶν ; Δι' ἐμὲ δὲν ἡτο καὶ τόσον κακός, ἀφοῦ τοῦ ὄφελον τὸ ὠραῖον σου γράμμα, εἰς τὸ δικόιον διαλαμπεῖ ὅλη σου ἡ ἀγάπη. Σὲ συγγαίων διὰ τοὺς λαμπτούς βαθμούς.

Ἐλληνικὴ Δόξα, εἰς τὸ τετράδια πρέπει γὰρ φάρωνται αἱ Συλλογαὶ τὴν Ιευματικῶν Ασκήσων διὰ τὸν Διαγωνισμόν. Θά πάρῃς δύο-τρεις κόλλες ἀσπρὸς χαρτί. Θὰ τὰς ράψῃς γωνίας νὰ τὰς τοσκίσῃς – προτιμῶ τὸ μεγάλον στῆμα, – καὶ νὰ τὸ τετράδιον ! «Οσου δὲλ τὸ ἐλλάξησα, δεκτὰ καὶ τὰ γραμματόσημα, ἀλλὰ προτιμηταὶ ἡ ἀπαγόρευσις.

Τὸν τὴν ἔδωσα καὶ ἀπεμακρύνθην. Άλλα μόλις ἔκαμα δίλγα βήματα, ἀκούων κάποιον νὰ τρέχῃ ἀπὸ πιὼν μου. «Ἡτο τὸ παιδίον, τὸ διπόιον ἡθελε νὰ μοῦ διμηλήσῃ. «Κύριε, μοῦ εἴπεις καταχαρούμενον» ηῆρα τὴν πεντάρα μου, καὶ σᾶς φέρω πιστὸν τὴν ἑιδικήν σου.» Τὸ αἰσθητηρία τῆς δικαιοσύνης εἰχεν διάλησην εἰς τὸν ψυχὴν τοῦ παιδίουν ἔκεινον.

Τὸν τὸν Θεόνον, (20 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φ. 5.

Λεύκωμα μικρῶν μυστικῶν,
«Εκαστον τετράδιον φρ. 0,15
Δέσμη 7 τετραδίων φρ. 1,—
Δέσμη 15 τετραδίων φρ. 2,—
Δέσμη 25 τετραδίων φρ. 3,—

«Η Μαρονοία, (21 εἰκόν.) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φ. 5.

«Η Μοῦσα τῶν Παιδῶν (ποιήματα)
φρ. 1,50. Χρυσόδ. φ. 2,50.

«Η Νίνα» (20 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φ. 5.

Παιδικοὶ Αιόλοι (Κοντρίδον) Σειρά A' φρ. 1,20. Σειρά B' φρ. 1,20.

Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπόλεων) φρ. 2.

Παιδικὸν

